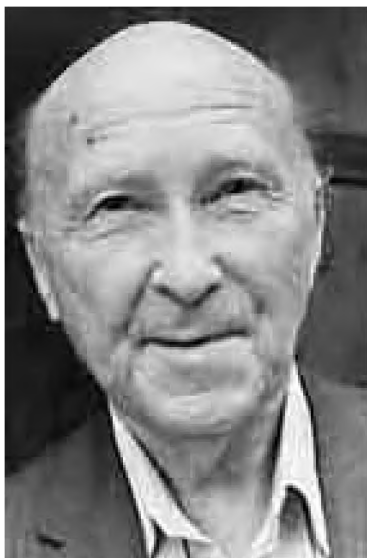


IN MEMORIAM

СЕРГІЙ ЮЗЕФОВИЧ (1915 – 2015)



30 листопада 2015 року на сто першому році життя відійшов у вічність Сергій Юзефович – українець, дуаєн української діаспори в Болгарії, славіст і богослов.

Народився Сергій Юзефович 6 вересня 1915 р. в Україні у м. Лисянка Черкаської області. Його довге і нелегке життя було присвячене боротьбі за свободу України, за українську ідею, тому й пройшло в еміграції, у різних країнах, на війні, у тюрмах. В тих складних умовах, незважаючи на переслідування й злидні він знаходив час для освіти, вчився у Краківському і Софійському університеті, здобував фах славіста та богослова. У 1941 році у Загребі став членом ОУН і був ним

аж до кінця своїх днів. Переїхавши у Болгарію у 1942 році, він розгорнув активну громадську діяльність, був секретарем Українського культурного об'єднання (УКО) в Софії. Після приходу до влади комуністів 9 вересня 1944 р., був заарештований і відбував покарання у таборі Белене аж до 1947 р. Після повернення з табору Юзефович працював перекладачем, викладав російську мову в школах Велико-Тирново, співпрацював з кафедрою слов'янських мов був одним із ініціаторів введення дисципліни «Україністика» у 90-х роках у Великотирновському університеті імені Святих Кирила і Мефодія. Опорою і підтримкою для Сергія Юзефовича була його дружина Іванка, з якою вони разом виховали дітей та онуків. Юзефовичі завжди радо зустрічали гостей у своєму затишному будинку у Велико-Тирново. Пан Сергій – ерудит, з вишуканою мовою, високим вродженим інтелектом завжди був цікавим співрозмовником та готовим допомогти своїм співвітчизникам. Останні роки життя був незрячим і просив читати йому книги, мав живу думку і світлий розум, дуже переживав за події в Україні. Незважаючи на те, що бездоганно володів болгарською, польською, сербохорватською, російською мовами, завжди якимось по особливому і по дитячому радів, коли хтось починав говорити українською, рідною, материнською мовою. Завжди навколо нього була якась особливо українська атмосфера, навіть жінку, яка доглядала його аж до смерті, навчив вітатись та прощатись з ним по українськи.

До сторічного ювілею йому подарували нове видання «Кобзаря»

українською і болгарською мовами, він неймовірно зрадів, що зможе слухати Шевченка, казав, що вірші Шевченка будуть його молитвою за хлопців, які зараз захищають Україну.

Ольга Сорока